Sfantul Ioan Iacob - Hozevitul

UN SFANT NOU IN BISERICA NOASTRA: CUVIOSUL NICODIM AGHIORITUL, LAUDA ORTODOXIEI DE AZI

Cateva cuvinte despre petrecerea lui pe pamant si proslavirea lui.

As dori ca randurile acestea sa fie citite de catre toti fratii nostri romani care pot sa citeasca, dar mai ales de catre monahi si monahii, caci Sfantul Nicodim este fala cinului calugaresc din vremurile mai noi si pe drept cuvant se cuvine sa ne mandrim, ca un simplu calugar a intrecut pe toti invatatii lumii prin intelepciunea sa si s-a proslavit intre Sfintii Bisericii noastre.

El este fala Ortodoxiei de azi, el este mangaierea si intarirea crestinilor ravnitori care patimesc pentru adevarul Sfintei credinte, si in sfarsit, el este rusinarea celor care defaima asezamantul Sfintilor Parinti.

In luna Ianuarie 1955 s-a hotarat in Sinodul Patriarhiei Ecumenice, ca Biserica Ortodoxa sa numere intre Sfinti si pe Cuviosul monah Nicodim Aghioritul. Numele lui este destul de cunoscut intre crestinii ravnitori, caci Cuviosul Nicodim este dascalul cel vestit care a alcatuit cartea Sfintelor canoane, care se numeste Pidalion. Tot el a mai scris si cartea „Nevazutul Razboi”, Cartea pentru Marturisire, Paza celor Cinci Simtiri, Sinaxarul Sfintilor pe tot anul, Talcuirea Psaltirii, Talcuirea Antifoanelor, Talcuirea Sfintei Evanghelii, Filocalia si alte carti alese de care se foloseste toata lumea crestina.

In urma cererii pe care au facut-o epitropii manastirilor din Sfantul Munte si dupa dorinta celor mai ravnitori dintre pravoslavnicii crestini, Cuviosul Nicodim este trecut in randul Sfintilor. Cel care a trait ca un Sfant, s-a ostenit ca un adevarat Mucenic si a lasat in urma sa cele mai folositoare carti pentru crestinatate, cu dreptate este ca sa fie cinstit impreuna cu Sfintii pe care i-a laudat asa de mult in Sinaxarul sau.

Calugarul cel flenduros, care umbla incaltat cu opinci si care dorea sa mearga in tara la noi si sa traiasca in obstea Cuviosului Paisie de la Neamt, astazi este cinstit in toata lumea, impreuna cu Sfintii mari Dascali ai Bisericii noastre de Rasarit. Lumea crestina de azi, care nu prea tine in seama canoanele Pidalionului, a trebuit sa recunoasca prin lege ca scriitorul Pidalionului este Sfant. Patriarhia Ecumenica din Tarigrad, care a defaimat odinioara Sfintele Canoane din Pidalion, astazi, prin acte oficiale hotaraste ca: cel care a alcatuit Pidalionul,

- prin hotarare sinodala –

este trecut in randul Sfintilor!

Iata un semn de incurajare pentru bietii crestini ravnitori, care patimesc pentru apararea Sfintelor Canoane si care sunt luati in batjocura de lumea moderna cand pomenesc de Pidalion! Recunoasterea canonica a Sfantului Nicodim Aghioritul este un semn ca darul Preasfantului Duh nu s-a departat din sanul Bisericii noastre, desi oamenii de azi au stricat multe randuieli bisericesti si ravnesc mai mult la moda celor din apus.

Dar va veni si ziua (si cred ca nu-i departe) cand pastorii cei fermecati de moda noua se vor trezi si vor cunoaste ca nu este potrivit sa mai defaime Pidalionul, odata ce singuri au hotarat in sobor si au declarat la toata lumea ca Monahul Nicodim, care a scris Pidalionul, este Sfant!

Trebuie sa inteleaga odata toti proestosii ca, daca Nicodim este Sfant, atunci si canoanele adunate de el in Pidalion trebuie cinstite! Caci daca Pidalionul nu se ia in seama, atunci cum putem zice ca cinstim pe scriitorul Pidalionului?

Si daca nu ascultam de Sfintele Canoane, atunci inseamna ca nu cinstim nici pe Cuviosul Nicodim si nici pe Sfintii Parinti din vechime. Iar hotararea care au facut-o pentru canonizarea (adica recunoasterea) cuviosului Nicodim, este ca o gramada de carbuni aprinsi in capul celor ce au hotarat aceasta. Pe marele aparator al Sfintelor canoane l-au asezat intre Sfinti, iar Cartea Sfintelor canoane o tin sub picioare!

Iata pentru ce se clatina pamantul si se aprinde vazduhul cu infricosare. Iata pentru ce s-a speriat pacea si a fugit de pe pamant, iar calul cel rosu din Apocalips (adica focul razboiului) necheaza mereu si-i gata sa rupa legaturile.

Am maniat pe Dumnezeu si Sfintii acum cer razbunare, caci s-au defaimat invataturile lor si s-a calcat in picioare asezamantul lor! In vremurile acestea de intepenire duhovniceasca si de nepasare generala, Sfanta noastra Biserica de rasarit (asa prigonita si saracita cum este), ea totusi nu inceteaza de a revarsa darul ei asupra celor binecredinciosi, iar la cei impodobiti cu fapte bune, Sfanta noastra Biserica le daruieste cununa Sfinteniei si ii numara intre „Fii ei cei intai nascuti".

In Biserica cereasca, Cuviosul Nicodim este de multa vreme intre Sfinti si se roaga pentru noi, pamantenii, la tronul Dumnezeirii, dar Soborul Bisercii pamantesti abia acum s-a gandit sa-l cinsteasca asa cum se cuvine. Lumina Sfantului nostru Parinte Nicodim, care a rasarit la ceruri acum 152 de ani, s-a vadit astazi mai bine in Biserica de pe pamant, ca sa lumineze tuturor!

Se bucura acum tot poporul crestinesc si Sfanta Biserica dantuieste, cinstind pe marele scriitor bisericesc si pe alesul cinului calugaresc. Sa dam cu totii slava lui Dumnezeu ca nu s-a curmat niciodata siragul Sfintilor Cuviosi, care merg pe calea cea stramta a Crucii si aduc la ceruri prinosul nevointelor pustincesti!

Cata vreme Sfanta Lumina se pogoara in Biserica noastra si Sfintii odraslesc in livada cea duhovniceasca a Ortodoxiei, este semn ca Dumnezeu este cu noi si adevarul Sfintei noastre credinte straluceste mai mult decat soarele, spre biruinta noastra.

DIN VIATA CUVIOSULUI NICODIM AGHIORATUL

Cuviosul Parintele nostru Nicodim este floarea cea mai aleasa din gradina Maicii Domnului, adica din Sfantul Munte, care a odraslit in veacul din urma. Mireasma cea duhovniceasca pe care a raspnadit-o acest cuvios, a umplut Biserica ortodoxa din toate partile. Prin viata lui cea sfanta, prin invatatura lui cea dulce, prin cartile lui cele scumpe si de Dumnezeu insuflate, el a ajuns la masura Sfintilor dascali din vechime, alaturi de Sfantul Ioan Gura de Aur, de Sfantul Vasile cel Mare, de Sfantul Ioan Damaschin si de alti Sfinti mari.

S-a nascut in Ostrovul Naxului. A urmat o bucata de vreme la seminarul din orasul Smirna. Insa dorul de calugarie nu l-a lasat sa termine scoala. Ca o caprioara insetata a alergat la adapostul linistit al manastirii.

In vremea cand cuviosul parintele nostru Paisie era plecat din Sfantul Munte si punea inceputul vietii de obste la noi in tara, cam pe-atunci a intrat Cuviosul Nicodim ca frate in manastirea Sfantului Dionisie din Sfantul Munte (in anul 1775).

Insa n-a stat acolo decat doi ani, caci talentul lui pentru alcatuirea cartilor l-a facut ca sa colinde intocmai ca o albina prin tot Sfantul Munte, pentru a aduna mierea cea duhovniceasca. Oriunde auzea ca sunt carti si insemnari vechi, mergea ca sa le citeasca, ori ca sa le copieze pentru folosul de obste.

Pe cele care erau scrise intr-o limba grea si neinteleasa, el le scria intr-o limba usoara, pe cele gresite le indrepta, iar pe cele incomplete, el le completa.

Vietile Sfintilor care erau atunci imprastiate si netiparite, el le aduna la un loc, Scripturile greu de inteles el le talcuia, iar la Sfintii care nu aveau slujba in Minei, el le alcatuia slujba in

chip armonios. In putine cuvinte putem zice ca nu era sfatuire de folos care sa nu treaca pe sub pana lui, nu era vreo nedumerire care sa nu fie dezlegata de el, nu era cuvant duhovnicesc care sa nu fie lamurit de el.

Cand a aflat despre petrecerea minunata a Staretului Paisie de la Manastirea Neamtului, care era carturar, ca si dansul, a dorit mult sa mearga in Romania, spre a petrece in obstea vestita de la Neamt. Dar cand s-a pregatit sa mearga, a fost instiintat prin descoperire cereasca ca sa nu paraseasca Sfantul Munte, care avea nevoie de lumina invataturii lui si de pilda vietii. Dorinta lui era ca sa gaseasca un povatuitor iscusit si invatat asa cum era Cuviosul Paisie din Romania, insa Maica Domnului l-a tinut pe loc, ca sa infloreasca si sa rodeasca in gradina cea Sfanta a Ei (in Sf. Munte).

Darul Sfantului Duh s-a revarsat din belsug peste el si l-a facut ca sa lumineze ca un luceafar in toata lumea pravoslavnica. In vremea aceea cand mai toate natiile ortodoxe erau sub robia turceasca si duceau lipsa de invatatura, smeritul parintele nostru Nicodim a adapat pe poporul cel insetat la suflet cu sfanta lui invatatura. Vorba lui simpla si dulce, sfatul lui cel plin de ravna si de intelepciune, a fost in vremea aceea, este si in ziua de astazi, si va ramane cat va fi lumea, ca o miere duhovniceasca, care hraneste pe cel flamand la suflet si indulceste pe cel amarat la inima.

Talentul lui a fost pizmuit de multi „frati mincinosi", cum ii numeste Sf. Apostol Pavel. Acestia s-au luptat ca sa opreasca izvorul invataturii lui si sa ii ponegreasca numele. Si poate scarba asta l-a facut sa se hotarasca a merge in Romania, pe langa alte motive. Insa Dumnezeu a astupat gura la toti vrajmasii lui, caci toti proestosii cei duhovnicesti, pana si insusi Patriarhul Tarigradului, il laudau si pretuiau cartile lui.

In Constantinopol era pe vremea aceea Patriarh Ecumenic Grigore al cincilea, care mai pe urma a suferit moarte muceniceasca. Intr-o vreme cand Patriarhul Grigore a fost silit de turci sa paraseasca scaunul, s-a retras in Sfantul Munte si traia in liniste, intr-o chilie de langa Manastirea Ivirul. Cuviosul Nicodim, fiind acolo, in apropiere, la sihastria Capsala era ajutat cu provizii de catre fericitul ierarh si de multe ori vorbeau impreuna, punand la cale luminarea poporului crestinesc, carea zacea in nestiinta, sub jugul paganilor. Multi crestini din stapanirea turceasca au fost siliti sa-si lepede Sfanta Credinta. Si toti care cunosteau caderea si doreau pocainta, alergau in Sfantul Munte ca la un liman de mantuire. Aici aflau pe fericitul Patriarh Grigore, la care se marturiseau. Acesta ii trimitea pe urma la dascalul Nicodim din pustia Capsalei ca sa-i povatuiasca.

In acest fel, Cuviosul Nicodim a scos pe multi din intunericul lepadarii si i-a adus la pocainta curata, iar pe unii din acestia i-a indemnat ca sa marturiseasca pe Hristos inaintea stapanitorilor pagani. Asa a primit moarte muceniceasca noul Mucenic Constantin din Idra. Pe acesta, Cuviosul Nicodim l-a intarit ca sa marturiseasca pentru Hristos si pe urma i-a scris viata cu patimirile lui, alcatuindu-i si slujba lui in chip minunat.

Din vremea aceea a ramas si o scrisoare a Cuviosului Nicodim, adresata catre Patriarhul Grigore pentru un monah roman din Transilvania, care nu avea botezul adevarat.

Iata cuprinsul acestei scrisori:

Preasfintite Stapane si dumnezeiescule Patriarh a toata lumea! Aducatorul acestei scrisori, care este de origine din Transilvania si are botezul (sau mai bine sa zic desbotezul) fiind molipsit de intinaciunea latinilor, vine prin mijlocirea mea, catre Inalt Preasfintia voastra, cerand calduros ca sa fie botezat cu botezul Bisericii noastre de Rasarit. Deci atat el, cat si eu, ne rugam de a voastra inima urmatoare lui Hristos si apostoleasca, ca sa trimiteti intarit prin ordin scris oficial pe numitul monah, ne-monah, adica fara darul calugariei, catre duhovnicul roman Parintele Grigore din manastirea Pantocrator. Caci acela, fiind de acelasi neam si de aceeasi limba cu dansul, poate sa-l invete si sa-l innoiasca cu botezul nostru, precum el insusi si eu ne rugam mai mult lui Dumnezeu ca dupa alte cereri de mantuire sa aiba si calatorie usoara, sa fie calauzit la tronul Preafericirii voastre si sa aleaga calea cea

buna spre folosul a tot poporul crestinesc. Pentru aceasta, cerandu-va rugaciuni, raman, socotindu-ma cel mai mic dintre slugile voastre.

ss) ***Nicodim***

Din actul acesta se vede cat de multa paza era in vremea aceea de a nu primi in manastore pe cei ce sunt botezati prin stropire. Despre lucrul acesta ne putem incredinta si cartile Cuviosului Paisie de la Neamt, care nu primea nicidecum in obstea lui pe cei care veneau din Transilvania ori din Bucovina, unde se boteza prin stropire.

In vremea cand traia cuviosul Nicodim la Sihastria Capsalei, a fost chemat de catre proestosii Sfantului Munte ca sa discute cu niste clerici papistasi despre dogmele credintei. Cand s-a ivit cuviosul in ograda manastirii din Careia, imbracat flenduros si cu opinci in picioare, papistasii s-au plans proestosilor ca asta este un semn de batjocura pentru ei ca sa stea de vorba cu un asemenea calugar mojic. Proestosii insa i-au linistit, dandu-le oarecare lamuriri despre „flendurosul Nicodim”.

Cand au inceput discutia, fiecare vorba rostita de monahul nostru era ca un fulger arzator pentru uscaturile, sau mai bine zis, pentru secaturile Papei. Chiar de la inceput le-a inchis gura si nestiind ce sa mai zica, croncaneau ca niste ciori, intreband: „Mai sunt in Muntele Athos si altii de fel cu cel care a vorbit cu noi?”. Intrebarea asta au adresat-o epitropilor din Sfantul Munte, dar Cuviosul Nicodim, care era de fata, a luat-o inainte cu raspunsul, zicand: „Sunt o multime si eu sunt cel din urma!”.

Odinioara a mers la Sfantul Munte un protestant din Germania si cauta sa ia in bataie de joc simplitatea calugarilor. A declarat in fata epitropilor din Careia ca el este Proorocul Ilie. Proestosii au inceput sa rada, crezand ca au de-a face cu un nebun. Dar cand a inceput el sa le vorbeasca, au vazut ca nu e nebun, ci este o undita primejdioasa pentru Ortodoxie. Deci, nepricepandu-se ei cum sa-i raspunda, s-au sfatuit ca sa gaseasca pe cineva dintre calugari care sa dovedeasca cu marturii din Sfanta Scriptura ca protestantul este mincinos (iar nu proroc, cum zicea el). Atuncii batranii si-au adus aminte de smeritul dascal Nicodim, care traia in vremea aceea intr-o chilie, aproape de Careia. Cuviosul Nicodim s-a prezentat, ca de obicei, imbracat in niste zdrente si incaltat cu opinci de porc. Cand l-a vazut protestantul, a inceput a rade cu hohote. Atunci batranii proestosi i-au lamurit cuviosului pentru ce este chemat, adica sa dea rasounsul cuvenit proorocului mincinos.

Pricepand cuviosul ca ereticul isi bate joc de calugari, i-a zis: - „Va sa zica, esti Proorocul Ilie, domnule”. – „Desigur!” (a raspuns neamtul). Atunci Cuviosul i-a zis iarasi: - „Proorocul Ilie a avut taierea imprejur, dar dumneavoastra o aveti?!”

La intrebarea asta proorocul a ramas cu gura cascata si a plecat fara sa mai astea de vorba cu opincarii din Sf. Munte. Toti cei care veneau sa ispiteasca pentru tainele credintei, daca se intampla sa vorbeasca cu dascalul cel flenduros, nu mai aveau pofta sa rada, ci plecau indata rusinati.

Cuviosul Nicodim Aghioratul n-a facut semne si minuni in viata, dar viata lui intreaga a fost o adevarat minune, prin roadele bunatatii care au impodobit lumea. Invataturile lui au luminat poporul crestinesc si au intarit Biserica Ortodoxa in vremurile cele mai grele.

Dupa marturiile Sfintilor Parinti, sfintenia omului nu se arata din savarsirea minunilor, ci din viata cea imbunatatita. Minunile sunt lucrarile lui Dumnezeu si se fac mai mult pentru luminarea celor necredinciosi si pentru intarirea celor slabi in credinta, iar faptele cele imbunatatite sunt roadele prin care se cunosc Sfintii.

Iata ce zice Sfantul Grigore Teologul, in cuvantul de la inmormantarea Sf. Vasile cel Mare: „Minunile sunt pentru cei necredinciosi, iar nu pentru cei ce cred. Semnul barbatilor Sfinti este viata lor cea dupa Dumnezeu si asezarea lor cea sfanta!”.

Pomenirea Cuviosului Nicodim se face in ziua de 14 iulie.

Sfantul Ioan Gura de Aur zice: „Virtutea este mai presus decat minunea!”

Tot el mai scrie si aceasta: „Sfinti sunt acei care au credinta dreapta si viata curata, chiar de nu savarsesc semne, chiar de nu izgonesc duhurile necurate, dupa cum despre Sf. Ioan, cel mai mare dintre toti cei nascuti din femei, nu se pomeneste nicaieri ca ar fi facut semne!" (vezi Epistola catre Filipeni).

Sfnatul Ioan Botezatorul n-a facut minuni in viata, dar a trait ca Ingerii pe pamant si s-a invrednicit sa boteze pe Mantuitorul lumii in apele Iordanului.

Tot asa, nici Cuviosul Nicodim n-a facut minuni, dar viata lui a fost ingereasca si a botezat milioane de suflete cu lumina cea sfanta a invataturii sale. Cartile lui sunt ca niste faclii aprinse care lumineaza crestinatatea. Ele vor ramane ca o calauza de mantuire pentru toate veacurile. Dar ostenelile cele mari ce le-a suferit Cuviosul Nicodim la alcatuirea cartilor i-au supt de timpuriu puterile si la varsta de 60 de ani s-a stins din viata aceasta ca un luceafar luminos in lumea cereasca. Toata viata si-a petrecut-o in saracie si in osteneli, mai presus de fire. Calugarii din Sf. Munte ii ziceau „dascal" (adica invatator) iar el se numea pe sine „lepadatura" si „caine mort", atata era de smerit incat oriunde se afla cu fratii, tot locul cel mai de pe urma il cauta, umbland incaltat intotdeauna cu opinci.

Cuviosul Nicodim Aghioritul n-a invatat Teologia la Universitatea din Atena si nici n-a colindat pe la scolile inteleptilor din Apusul Europei (cum obisnuiesc teologii de astazi). El s-a adapat numai cu apa cea limpede a Ortodoxiei din Manastirile Sfantului Munte, adica din Sfintele Scripturi. Dar razele invataturii lui intrec toata stiinta inteleptilor de astazi, care cuprinde lustrul filosofiei, dar este lipsita de miezul credintei. Caci un bob de credinta curata pretuieste mai mult decat vagoane intregi de stiinta lipsita de mustul credintei.

Este de insemnat ca monahii din Sfantul Munte l-au numit intodeauna pe Cuviosul Nicodim ca „Dascal" al lor, asa il numeau toti, inca de cand era in viata. Iar dupa mutarea lui din viata, toti monahii si toti crestinii care cunosteau viata lui, il socoteau ca pe un Sfant. Capul lui a fost asezat intr-o cutie de lemn spre inchinarea celor care cinsteau pomenirea lui. Pe fruntea lui este scris: „Astept Invierea Mortilor", dupa cum a lasat el cuvant inainte de moarte. Preafericitul si Marele Patriarh Ioachim al treilea, mergand la Sf. Munte, a ingenuncheat inaintea cinstitului sau cap, indelung rugandu-se cu multe lacrimi, ca sa-l acopere in viata cu darul lui cel Sfant. La urma a sarutat cu evlavie cinstitul cap al Cuviosului, zicand catre cei de fata: „Cine nu socoteste acest cap ca moaste de Sfant sa fie ANATEMA!". Cu alte cuvinte, el este socotit ca sfant cu mult inainte de a se hotari in Sobor. Multi dintre calugarii aghioriti sarbatoreau pomenirea lui cu mult inainte de hotararea Patriarhiei, caci toti erau convinsi despre sfintenia vietii lui.

Numele lui a ajuns cunoscut si la papistasii din Apus, care au avut de multe ori discutii cu el pentru credinta si s-au spaimantat de darul intelepciunii care locuia in el. Insisi acestia, pe care i-a rusinat de multe ori Cuviosul Nicodim, l-au insemnat in cartile lor, impreuna cu Sfintii ortodocsi din vechime, pe care ii cinstesc si ei (adica alaturi de Sf. Ioan Gura de Aur, Sf. Ioan Damaschin si Sfantul Andrei Criteanul).

O, Sfinte Preacuvioase Parinte Nicodime, care mult doreai odinioara ca sa mergi la noi in tara si sa petreci in obstea cuviosului Paisie de la Neamt, adu-ti aminte astazi de scumpa noastra tara, cerceteaz-o cu duhul dintru inaltime! Fiii duhovnicesti ai cuviosului Paisie nu mai au loc azi in Romania, intreaga tara s-a prefacut intr-o obste care lupta cu Dumnezeu si alearga catre rau! Tu, care esti neintrecut la sfatuire si prea dulce la vorbire, vorbeste si acum tainic, la inima pastorilor duhovnicesti ca sa nu mai faca tovarasie cu stapanirea intunericului, sa nu mai faca slujnica pe „Mireasa lui Hristos", care este Biserica.

STIHURI DE UMILINTA

Nicodime preafericite,

Care doreai odinioara
Ca sa traiesti la noi in tara,
Acum cauta din ceruri
Si vezi pe fii Romaniei
Cum poarta jugul tiraniei.

Cu Sfantul Staret de la Neamt
Sa dai acuma ajutor
Prea necajitului popor,
Iar tabara inselaciunii
Din vatra noastra stramoseasca
Degraba sa se risipeasca!

In tara noastra primitoare
Acum nu mai este „soare"
Cu razele de libertate,
Caci vantul de la Miazanoapte
Aduce negura de moarte.

Cu darul tau cel sfant, Parinte,
Sa managai pe cei necajiti
Si sa dezlegi pe cei robiti,
Iar pe organele pierzarii
Care hulesc Sfanta Credinta
Intoarce-i catre pocainta!

Invatatura ta cinstita
Sa fie iarasi folosita
De neamul nostru Romanesc
Si „coarnele lui veliar"
Sa nu se mai inalte iar!

Pidalionul scris de tine
Sa fie natiei Crestine
Ca o duhovniceasca carma,
Iar cartea „Celor Cinci Simtiri"
Oglinda Sfintei mantuiri.

In viata noastra necajita
Si de Pastorii buni lipsita,
La toti crestinii pravoslavnici
Luceafar sa ne fie-n cale
Sfintenia vietii tale!

CUVANT SPRE LAMURIRE

Cand lipsesc povatuitorii cei buni, cand duhul lumesc cauta sa inabuse sfanta credinta, cand slugile lui antihrist se grabesc sa intunece adevarul, atunci Pidalionul Sfantului Nicodim ne arata ca o busola incotro sa mergem, iar cartea lui – „Nevazutul Razboi" ne invata cum

trebuie sa folosim armele cele duhovnicesti. Pe urma „Hristoitia”, adica cartea bunelor obiceiuri, ne invata cum se ne purtam in viata, iar cartea „Paza celor Cinci Simtiri” ne serveste ca o straja neadormita pentru suflet.

In sfarsit, toate cartile lui, care sunt mai mult de o suta, le avem ca pe un ajutor spre mantuire in toata viata noastra.

TROPARUL SFANTULUI NICODIM (glasul 5)

Pe Sfantul Nicodim cel nou vestit, pe marele dascal aghiorit, pe albina cea cu dar, care strans-au din belsug pravoslavnicul nectar spre hrana crestinatatii, acum noi cu ravna venind, sa-l laudam, praznuind!

CONDACUL SFANTULUI NICODIM (glasul 3)

Ingereste vietuind, te faci icoana virtutii si pe toti povatuind in lupta cu „nevazutii”, limba ta este organul miscat de Duhul, pana ta ne lumineaza tainic vazduhul si cinstindu-i pe toti Sfintii, te duci la bucuria lor!

MEGALINARIA

Pe Luminatorul cel preaslavit si pe scriitorul si sihastrul neobosit, veniti, credinciosilor, astazi, intr-un gand sa-i impletim cununa de lauda, cantand!

MEGALINARIA CUVIOSULUI NICODIM

Pe cuviosul Nicodim, podoaba calugariei, pe Ingerul Sfantului Munte si slava Ortodoxiei, sa-l laudam impreuna, urmandu-i povata cea buna.